

ския университет и за да добие по-солидна подготовка въ своята кариера, той заминалъ за Италия, дѣто слѣдвалъ прѣзъ слѣдната академическа година въ Сиенския университетъ, отъ който Селимински получилъ титлата „Doctor in Medicina ac Chirurgia“ (28 мартъ 1845 г.)

Слѣдъ това Д-ръ Селимински се установилъ като волнопрактикующъ лѣкаръ въ Букурещъ, а въ 1848 г. билъ назначенъ за окръженъ лѣкаръ въ Браила, гдѣто по-послѣ го заварватъ рускитѣ приготовления за Кримската война. Разпалениятъ патриотъ Д-ръ Селимински напусналъ още при първия зовъ на главнокомандующия князь Горчаковъ II въ 1853 г. службата си и се заловилъ за сформирание на единъ български волентирски отрядъ, като открилъ главната си квартира въ Букурещъ. Тоя отрядъ се състоялъ отъ 1200 души българи съ български офицери. Д-ръ Селимински взелъ дѣятелно участие въ войната като дружиненъ лѣкаръ и за неговитѣ заслуги е билъ удостоенъ съ два сребърни медала. Слѣдъ разформируването на батальона (1855 г.), Д-ръ Селимински се установилъ въ Болградъ като окръженъ лѣкаръ и е вземалъ най-живо участие въ българскитѣ работи: по черковния въпросъ, по движението на българитѣ за своето освобождение, въ научното обоснование на нѣкои нѣпроси и пр., изобщо Д-ръ Селимински е билъ по онова врѣме единъ отъ най-просвѣтнитѣ българи и найгорещъ патриотъ. Д-ръ Селимински е вече непримиримъ врагъ на гърцитѣ, той чувствува най-силно нещастieto, което гърцитѣ сж причинили и причиняватъ на българитѣ. Въ 1858 г. той полимизира съ в. „Имери“, издаванъ въ Триестъ. Въ своята статия Д-ръ Селимински жестоко напада гърцитѣ за тѣхнитѣ коварства и издѣвателства надъ българитѣ. Отдѣ сж взели правото, пита той, да елинизиратъ другитѣ православни народи въ Турция? Гърцитѣ сж били причина за собствената си гибелъ, като завлѣкли въ пропастьта и